

Ordføreren (M a b v i g): Til de Paragrapher, der saaledes ere satte under Forhandling, er der stillet 5 Ændringsforslag; jeg skal tillade mig at omtale dem i en anden Orden end den, hvori de ere stillede. Jeg skal foreløbig opsætte at omtale Ændringsforslagene til § 13, som ere de vigtigste, for ganske kort at sige et Par Ord om de Ændringsforslag, der ere stillede til de øvrige Paragrapher. Med Hensyn til disse kan jeg fatte mig meget kort. Hvad Ændringsforslaget under Nr. 19 til § 14 angaaer, saa er Grunden dertil angiven i Betænkningen, nemlig at man ikke troer, at Postmestrene overalt ville være tilstrækkelige, men at særlige Agenter paa mange Steder kunne være nødvendige; man har derfor foreslaaet at nævne disse principalt og dertil føie Postmestrene. Hvorvidt nu Postmestrene eller særlige Agenter ville blive de overveiende, vil jo Tiden vise, men jeg troer, at i Hovedsagen selv vil Finansministeren ikke have Noget at indvende mod denne Forandring, at der først nævnes særlige Agenter. Deraf følger atter nogle Redactionsforandringer, som ikke ere værd at omtale. — Jeg troer heller ikke, at Forslaget til § 15 under Nr. 20 om, at ligesaavel Policerne som Indtegningsbeviserne skulle være stempelfrie, kan give Anledning til nogen stor Betænkthed, og jeg haaber, at den ærede Finansminister ikke vil lægge Vægt paa den ubetydelige Indtægt, som Stempelingen af Policerne kan indbringe, naar der iøvrigt ikke er Uentghed tilstede om selve Spørgsmaalet. — Hvad Forslaget under Nr. 21 til § 16 angaaer, da gaaer det blot ud paa, at der i dette Tilfælde, der her er forudsat, nemlig at Vedkommende undlader at hævne sin Forsikkring, skal iagttages, hvad der i lignende Forhold pleier at skee, nemlig at Vedkommende skal indlaldes offentlig og paa et bestemt Sted. Heller ikke dette troer jeg er af stor Vigtighed eller vil mode nogen Indsigelse.

Jeg gaaer da tilbage til § 13; det er jo en Hovedparagraph, idet den væsentlig be-

stemmer den Beføstning, der er forbunden med Forsikkring, og betegner det Finansielle ved alle Anstalteres Forretninger. Den omhandler, hvorledes Betalingen for Forsikringen skal bestemmes efter de to Momenter, den Rente, som Anstalten venter at kunne opnaae, og paa den anden Side den Livsvarighed, som man tillægger Forsørgerne. Dernæst bestemmer den, hvad der, foruden til Dækning af det egentlige Ansvar, skal beregnes til Driftsomkostningerne. Hvad nu angaaer Rentefoden, da blev der allerede ved 1ste Behandling her i Thinget reist det Spørgsmaal, om man burde gaae ud fra saa høi en Rentefod, som Lovudkastet forudsætter. Jeg skal, uden at gaae videre ind derpaa, men idet jeg henviser til, hvad derom i Betænkningen er yttret, blot tilføie følgende. Det er jo ganske klart, at, hvis man f. Ex. om 10 Aar skulde komme til den Erkendelse, at man ikke kan gaae ud fra en Rentefod af 2 pCt. om Halvaaret, og man saa paa Grund deraf beslutter sig til at forhøie Præmien noget, saa vil dette ikke kunne faae tilbagevirkende Kraft paa de Contracter, der ere sluttede, og der vil altsaa, trods at man retter Feilen, følge et Tab eller en Mindreindtægt paa de tidligere afsluttede Forsikringer. Herved er imidlertid dog at bemærke, for det Første, at man vel ikke vil vente med at foretage en Rettelse med Hensyn til Rentefoden, indtil det har viist sig soleklart, at man slet ikke kan opnaae Mere end accurat og med Nød og neppe de 2 pCt. halvaarlig; saasnart der opstaaer Banffelighed ved at opnaae dette og lidt Mere, saa vil man vel beslutte sig til en Forandring. For det Andet er det at bemærke, at man jo rimeligvis for den Tid, der gaaer forud, vil have et lille Renteoverskud. Det er jo klart, at Anstalten for Dieblikket af sine Capitaler kan og bør opnaae, haade ved Prioritetslaan og ved at anbringe dem i kongelige Obligationer, noget Mere end 2 pCt. halvaarlig. Man maa altsaa gaae ud fra, at selv om det skulde vise sig, at der